

fit Mandstab to Gange i Lev, hvorimod den Af-
deling, som har den stærke Tilgang, kun vil faae
fit Mandstab een Gang i Lev, altsaa den ene
Margang vil blive fuldstaendig fri. Dette er en
Ulighed, som absolut maa afhjelpes. Dette har
Omorganisationsforslaget, som her foreligger, søgt
at afhjælpe paa en meget hensigtsmæssig Maade,
nemlig ved en delvis Omlægning af Kredsene og
ved at forandre Ordningen fra Halbrigadefreds-
e til Helbrigadefreds og tillige ved at holde en Del
af Udskrivningsdistriktet tilbage til Udjevning.
Ved nemlig at gaa over til Helbrigadefreds i
Stedet for at have Halbrigadefreds kan man
fordele ligelig mellem de to Batailloner, hvorimod
man for Intet havde at fordele, men den ene
Bataillon skulde have alt Mandstabet, der kom fra
Solbrigadefredsen. Ved at beholde Kjøbenhavn
til Udjevning har man opnaaet to meget vigtige
Resultater, nemlig at gjøre Udskrivningsmassen
fuldstaendig eller saavidt mulig fuldstaendig og at
fordele Clementer, som samlede maasse ikke kunde
føre til et saa heldigt Maal, som de vilde kunne
føre til, naar de bleve blandede mellem andre
Clementer. Den anden Saghed, som Hærplanen
af 1867 ligger under, er, som jeg før sagde, at
man havde søgt at forene to Tanker, som er al-
deles uforenelige, nemlig fort Tjenestetid og stor
Udskrivning med svage Radrer. Enhver vil kunne
indse, at dette er en komplet Modsigelse. Vi skulle
lære Mandstabet paa fort Tid akkurat det Samme,
som vi tidligere skulde lære det i længere Tid,
og dog har man givet os færre Kræfter til denne
Undervisning. Dette kan ikke gaa; dersom det
skal vedblive paa denne Maade — og det har
ogsaa vist sig hidtil — vil der indtræde to me-
get uheldige Omstændigheder. Den ene er den,
at Uddannelsen vil lide betydelig, og den anden
er, at Lærerpersonalet vil blive opslidt. Jeg kan
i denne Senhørende tale af Erfaring. Jeg har
haft Rekruter i Mar, omtrent 200 Mand, og
disse 200 Mand har jeg skullet uddanne med 2
Officerer og 4 Sergenter, hvortaf den ene var
laant. I de første 6 Uger har man Hjælp af
Underkorporaler, som komme fra den anden Ba-
taillon i Brigaden, men disse Underkorporaler ere
i den første Tid slet ikke i Stand til at optræde
som Lærere, og naar de først komme saa vidt, at
de virkelig kunne gjøre nogen Nytte paa deres
Plads, gaa de bort, nemlig til Leiren med deres
Afdeling, og efter de 6 Ugers Forløb staar man
der med disse 4 Sergenter og 2 Officerer foruden
Kompagnichefen. Men det er ikke alle Kompagnier,
som ere saa heldig stillede, thi nogle Kompagnier

maa hjælpe sig med 1 Officer og nogle med 3
Sergenter, altsaa Enhver kan sige sig selv, hvor-
ledes Uddannelsen vil blive, hvor det ikke alene
kommer an paa at uddanne Mandstabet samlet,
men hvor, saa at sige, enhver Mand enkeltvis skal
læres alt Muligt. Dette har Hærrrevisionen ogsaa
søgt at afhjælpe og vistnok paa en meget tilfreds-
stillende Maade; jeg tror, at det er en Umulig-
hed, som er gennemgaaende i Hæren, at dette er aldeles
nødvendigt, dersom Maskineriet skal vedblive
at gaa og med noget godt Resultat. Naar det
nemlig har bedt sig, at Uddannelsen er og har væ-
ret god i de forløbne 5 Aar, maa det vel betæn-
kes, at det ikke er ubetinget godt, men betinget af de
Omstændigheder, hvorunder Uddannelsen finder Sted.
Der er tillige en anden Erfaring, som ogsaa har
vist sig i de 5 Aar, det vil sige, den er ikke
endnu kommen til Birkning, men den vil komme
snart, nemlig Erfaringen om Indflydelsen af Al-
dersgrændsen for Befalingsmændene. Jeg er aldeles
ikke i Principet nogen Modstander af Al-
dersgrændsen, det er et Nødmiddel til at faae et
Avancement i Hæren, som er nødvendigt; men jeg
siger, at det kun er et Nødmiddel, thi i og for
sig kan jeg ikke anerkende det for godt. Al-
dersgrændsen siger bestemt, at naar en Mand kommer
til en vis Alder, saa er han ikke længere tjenst-
dygtig; men dette er efter min Mening ikke rigtig,
thi der er en meget stor Forskel paa den Tilstand,
hvori Mand ere, paa deres syvte og aandelige
Dygtighed, naar de naae til den bestemte Grændse.
Dersom man uden Aldersgrændse kunde faae Ar-
meen dens tilhørlige Afgang og derved aabne Ud-
sigt for de unge Kræfter til at komme frem, vilde
det være absolut heldigere, om Aldersgrændsen var
borte. Saaledes som Aldersgrændsen nu er, er
den en ren Uling; thi naar man vil have en
Aldersgrændse, skal det være en Aldersgrændse
uden Barmhertighed, og man skal ikke, som det
nu er Tilfældet, tilstaa den Entelte en Begunstig-
gelse, om hvilken det i Overigt er meget tvivlsomt,
hvortidt den er heldig eller daalig for ham selv,
men som i alt Fald er absolut skadelig for Tje-
nesten i Hæren og tillige skadelig for hans Kam-
merater. Det er nemlig indlysende, at naar en
Mand har overskredet Aldersgrændsen og saa bli-
ver staaende i 3 Aar og 3 Maaneder, saa staar
han absolut som den, der modtager en Barm-
hertighedsgjerning, det kan ikke være Andet. Jeg
vil Intetsomhelst sige mod dem, der blive staaende,
thi Fristelsen til at blive staaende er meget stor
ved de Begunstigelser, der følge med, nemlig Ny-
delsen af højere Gage i 3 Aar og 3 Maaneder;